

Drept penal - Proba teoretica - Parchet de pe lângă Curte de Apel

1 1.Se poate dispune confiscarea specială:

- A. în parte, prin echivalent, în cazul prevăzut de art. 112 alin. 1 lit. b din Codul penal, când bunurile nu pot fi confiscate întrucât nu aparțin făptuitorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor;
- B. și a bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, care aparțin altei persoane, fără excepție;
- C. în natură sau prin echivalent, în cazul bunurilor care au fost folosite în orice mod la săvârșirea prin presă a unei fapte prevăzute de legea penală.

2 În jurisprudența Curții Constituționale a României s-a constatat că prevederile art.137 alin. 3 teza a doua din Codul penal privind sintagma cifra de afaceri este neconstituțională:

- A. întrucât norma nu precizează dacă sintagma criticată privește cifra de afaceri realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ, în anul financiar anterior comiterii infracțiunii sau anterior pronunțării hotărârii judecătorești;
- B. întrucât, deși este previzibil că cifra de afaceri este cea realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ în anul financiar anterior comiterii faptei, sintagma cifra de afaceri nu este definită în Codul penal;
- C. întrucât, deși este previzibil că cifra de afaceri este cea realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ în anul financiar anterior comiterii faptei, sintagma cifra de afaceri nu este definită în Codul penal;

3 Nu îndeplinește condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzută de art. 218 din Codul penal:

- A. fapta de întreținere un raport sexual cu o persoană de sex feminin prin constrângerea cu amenințarea cu moartea, făptuitorul având un cuțit la vedere, dacă fapta s-a comis seara pe o stradă lăturalnică dintr-un sat, iar victima nu a opus rezistență la întreținerea raportului sexual;
- B. fapta majorului de a întreține un raport sexual cu o persoană de sex feminin, minoră de 17 ani, în schimbul oferirii unei sume de bani pentru ca acesta să-și achiziționeze diverse obiecte de îmbrăcăminte;
- C. fapta celui angajat în calitate de îngrijitor la un spital de psihiatrie de a întreține raport sexual cu o persoană bolnavă psihic, care nu are discernământul păstrat, internată în această unitate sanitară.

4 Retragerea plângerii prealabile:

- A. nu poate interveni decât dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, în condițiile legii;
- B. pentru minorii sub 14 ani, se face numai de reprezentanții lor legali, în ipoteza în care sesizarea organelor judiciare a fost realizată prin plângerea acestora;
- C. se poate realiza de către soția supraviețuitoare în cazul în care decesul persoanei vătămate a intervenit înainte de expirarea termenului prevăzut de lege pentru introducerea plângerii, iar acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

5 Termenul de reabilitare judecătorească curge:

- A. de la data actului de grațiere, indiferent de momentul intervenției grațierii;
- B. de la data împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei;
- C. de la data rămânerii definitive a hotărârii de liberare condiționată.

6 În cazul pierderii personalității juridice prin absorbție intervenită după comiterea infracțiunii, răspunderea penală și consecințele acesteia se vor angaja:

- A. în sarcina persoanei fizice administrator a persoanei juridice absorbite;
- B. în sarcina persoanei juridice absorbante;
- C. nu se mai poate angaja răspunderea penală.

7 În aplicarea dispozițiilor art.124 alin. 3 din Codul penal, în cazul înlocuirii măsurii educative a internării într-un centru educativ cu măsura internării într-un centru de detenție, fiind în ipoteza concursului de infracțiuni:

- A. se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executării măsurii educative a internării într-un centru educativ;
- B. nu se scade din durata măsurii educative a internării într-un centru de detenție perioada executată din măsura educativă a internării într-un centru educativ, însă în procesul de individualizare a măsurii aplicabile pentru întregul concurs de infracțiuni la stabilirea duratei măsurii educative a internării într-un centru de detenție se va avea în vedere că anterior s-a executat deja de către minor o altă măsură educativă;
- C. perioada internării într-un centru educativ executată nu se scade din durata internării într-un centru de detenție.

- 8 Fapta inculpatului de a sustrage bunuri, urmată de folosirea unui spray paralizant împotriva unui polițist local aflat în exercițiul funcțiunii, pentru a-și asigura scăparea constituie:**
- A. inclusiv o infracțiune de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) din Codul penal;
 - B. inclusiv o infracțiune de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) și (4) din Codul penal;
 - C. doar o infracțiune de ultraj prevăzută de art. 257 alin. (1) și (4) din Codul penal.
-
- 9 Infracțiunea de inducere în eroare a organelor judiciare, prevăzută de art. 268 alin. (1) Cod penal:**
- A. nu poate fi comisă de o persoană juridică în calitate de autor;
 - B. se poate comite în formă continuată;
 - C. se sancționează dacă a rămas în formă tentată.
-
- 10 Stabilindu-se că inculpatul A, cu intenție, l-a determinat pe B., prin oferirea sumei de 4000 euro, să formuleze un denunț prin care arată că C., tatăl lor vitreg, este autorul infracțiunii de tâlhărie calificată comisă la data de 27/28 august 2018 pe raza localității Făgetu, infracțiune comisă de fapt de A. Față de această situație factuală:**
- A. se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A sub aspectul comiterii infracțiunii de favorizare a făptuitorului;
 - B. se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A sub aspectul comiterii infracțiunii de influențare a declarațiilor;
 - C. se va dispune trimiterea în judecată a inculpatului A sub aspectul comiterii infracțiunii de instigare la inducerea în eroare a organelor judiciare.
-
- 11 Faptele inculpatului care, la datele de 11.03 și 15.03 a pus în vânzare un telefon Iphone 13, la prețul de 3000 de lei prin intermediul unor anunțuri postate pe site-uri dedicate, iar ulterior primirii sumei solicitate de la persoanele vătămate A și B a întrerupt orice comunicare cu acestea, netrimțând bunul promis, reprezintă:**
- A. infracțiunea de înșelăciune în formă continuată;
 - B. două infracțiuni de înșelăciune cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni;
 - C. infracțiune de fraudă informatică în formă continuată.
-
- 12 În situația în care procurorul A., profitând de faptul că este și cadru didactic universitar titular, solicită o sumă de bani pentru a interveni pe lângă un coleg în vederea promovării unui examenului la materia drept roman de către fiul cumpărătorului de influență, se va reține:**
- A. comiterea unei infracțiuni de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) Cod penal, dar doar dacă intervenția a avut efectiv loc;
 - B. comiterea unei infracțiuni de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) Cod penal;
 - C. comiterea unei infracțiuni de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) Cod penal cu reținerea dispozițiilor art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.
-
- 13 În contextul în care s-a stabilit că B a pretins de la persoana condamnată A suma de 25.000 de euro arătând că are influență pe lângă Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, persoană foarte puternică, care poate rezolva revizuirea hotărârii de condamnare a lui A în baza Deciziei nr.358/2022 a Curții Constituționale a României, prin care s-a declarat neconstituționalitatea art. 155 alin. 1 din Codul penal:**
- A. B va fi trimis în judecată sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. (1) Cod penal;
 - B. B va fi trimis în judecată sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 308 alin. (1) raportat la art. 291 alin. 1;
 - C. B va fi trimis în judecată sub aspectul comiterii infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. (1) Cod penal.
-
- 14 Se sancționează inclusiv atunci când se comite cu forma de vinovăție a culpei cu prevedere:**
- A. luarea de mită;
 - B. delapidarea;
 - C. omisiunea sesizării.

- 15 Fapta lui A.B. care, din milă față de mama sa, care suferea de o infirmitate gravă atestată medical, cauzatoare de suferințe permanente și greu de suportat, fiind aflată în stare de inconștiență, a ucis-o pe aceasta prin intermediul unei substanțe injectabile, reprezintă:**
- A. infracțiunea de uciderea la cererea victimei;
 - B. infracțiunea de violență în familie raportată la infracțiunea de omor;
 - C. infracțiunea de omor calificat.
-
- 16 Pedepsa principală aplicată prin hotărâre definitivă constituie primul termen al recidivei prevăzută de art. 41 alin. 1 din Codul penal, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de lege, în cazul în care:**
- A. este rezultatul unui concurs de infracțiuni, format din pedepsele de 3 luni închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 193 alin. 1 din Codul penal, de 4 luni închisoare pentru infracțiunea de prevăzută de art. 228 alin. 1 din Codul penal și de 1 an închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 255 alin. 1 din Codul penal;
 - B. este o pedeapsă rezultantă stabilită prin cumul aritmetic conform art. 83 din Codul penal din 1969, formată din pedeapsa de 7 luni închisoare, condamnare pentru infracțiunea de ultraj (faptă după intrarea în vigoare a Codului penal) comisă înăuntrul termenului de încercare al suspendării condiționate a executării unei pedepsei de 5 luni închisoare, aplicate conform art. 81 din Codul penal din 1969, la care inculpatul fusese condamnat pentru comiterea unei infracțiuni intenționate;
 - C. În cazul pedepsei de 1 an și 2 luni închisoare și 200 de zile-amendă (10 lei pentru fiecare zi-amendă) aplicată ca sancțiune unică, în condițiile art. 62 alin. 1 din Codul penal, pentru infracțiunea de șantaj, când pedeapsa amenzii a fost înlocuită cu pedeapsa închisorii, în condițiile art. 63 alin. 2 și 3 din Codul penal, în ipoteza în care infracțiunea ce reprezintă al doilea termen al pluralității fost comisă după rămânerea definitivă a acestei din urmă hotărâri.
-
- 17 Termenul de prescripție al răspunderii penale curge:**
- A. din momentul producerii primului folos patrimonial, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 301 din Codul penal, întrucât fiind o infracțiune simplă, la acest moment sunt îndeplinite toate condițiile cerute de norma de incriminare în forma sa tipică;
 - B. în cazul unei infracțiuni încadrată juridic inițial ca tentativă la omor, urmarea imediată - decesul victimei - survenind ulterior, termenul de prescripție al răspunderii penale curge de la data consumării infracțiunii, care corespunde cu data decesului;
 - C. în cazul infracțiunii de trafic de minori, termenul curge de la data recrutării minorului în scopul exploatării.
-
- 18 Aplicarea măsurilor de siguranță în cazul concursului de infracțiuni, conform art. 45 alin. 6 și 7 din Codul penal se realizează astfel:**
- A. în ipoteza luării mai multor măsuri de siguranță constând în confiscarea extinsă, privind același bun, acestea se vor cumula;
 - B. în ipoteza luării mai multor măsuri de siguranță prevăzute de art. 112 lit. e din Codul penal acestea se vor cumula;
 - C. în ipoteza luării mai multor măsuri de siguranță prevăzute de art. 111 din Codul penal, constând în interzicerea dreptului de a ocupa aceeași funcție, pe durate diferite, acestea se vor cumula.
-
- 19 Dispozițiile art. 308 din Codul penal:**
- A. sunt avute în vedere la calcularea termenului de prescripție a răspunderii penale, în cazul pedepsei pentru infracțiunea de delapidare comisă de către administratorul asociației de proprietari;
 - B. la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea prevăzută de art. 300 din Codul penal comisă de alte persoane decât un funcționar public, intră în concurs conform art. 79 alin. 3 din Codul penal cu cauza de atenuare – art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală și cauza de agravare - recidiva postexecutorie;
 - C. se aplică și în cazul infracțiunii de luare de mită comisă de un funcționar bancar, angajat al unei societăți bancare, când fapta este comisă în legătură cu neîndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale legale;

20 În cazul executării de către autoritățile române a unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse, constituie motiv de refuz facultativ:

- A. în ipoteza în care persoana solicitată este judecată în România pentru o altă infracțiune comisă pe teritoriul României, diferită de cea care a motivat emiterea mandatului european, cauza având termen pentru judecarea apelului;
 - B. când persoana urmărită a fost judecată definitiv pentru aceeași faptă care motivează mandatul european de arestare, de către un stat membru, altul decât statul emitent, dacă în cazul condamnării, executarea a fost prescrisă;
 - C. în ipoteza în care mandatul european de arestare a fost emis pentru 7 infracțiuni de furt, iar pentru aceste fapte, încadrate juridic în infracțiunea continuată de furt -7 acte materiale - se desfășoară urmărire penală în România.
-

21 Cererea prin care se solicită încuviințarea efectuării percheziției domiciliare formulată de către procuror, se soluționează:

- A. de către judecătorul de cameră preliminară, în camera de consiliu, prin încheiere, care nu este supusă nici unei căi de atac, participarea procurorului fiind obligatorie;
- B. de către judecătorul de drepturi și libertăți în camera de consiliu, prin încheiere, care poate fi atacată cu contestație de către procuror;
- C. de către judecătorul de drepturi și libertăți în camera de consiliu, în 24 de ore, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac, fără citarea părților, participarea procurorului fiind obligatorie.

22 Acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia, în conformitate cu dispozițiile legale:

- A. numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani;
- B. numai dacă infracțiunea săvârșită de inculpat nu a produs un prejudiciu material;
- C. numai dacă pedeapsa este negociată între limitele speciale prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită.

23 Ordonanța prin care procurorul dispune renunțarea la urmărirea penală față de un inculpat și clasarea față de un alt inculpat:

- A. este supusă confirmării judecătorului de drepturi și libertăți în termen de 10 zile;
- B. poate fi atacată cu plângere de persoana cu privire la care s-a dispus renunțarea la urmărirea penală;
- C. poate cuprinde dispoziții privind menținerea sechestrului asigurător.

24 Contestația privind durata procesului penal:

- A. este de competența judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, dacă privește o cauză aflată în cursul urmăririi penale;
- B. poate fi retrasă în cursul urmăririi penale, putând fi reiterată oricând, până la finalizarea acestei faze;
- C. se soluționează în camera de consiliu.

25 În cazul în care procurorul a dispus clasarea cauzei și sesizarea judecătorului de cameră preliminară în vederea desființării unui înscris:

- A. judecătorul stabilește termenul de soluționare, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, care nu poate fi mai scurt de 30 de zile;
- B. judecătorul se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților;
- C. judecătorul se pronunță prin încheiere, supusă contestației în termen de 5 zile de la data comunicării.

26 Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal:

- A. atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate;
- B. se dispune printr-o sentință supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea pronunțată în lipsa persoanei condamnate;
- C. poate fi dispusă numai cu privire la părțile care au formulat cerere de redeschidere.

27 Judecarea cauzei în apel în lipsa avocatului, când asistența juridică era obligatorie potrivit legii, constituie motiv de:

- A. contestație în anulare, exclusiv pentru inculpat;
- B. contestație în anulare, pentru toate părțile a căror asistență juridică era obligatorie;
- C. recurs în casație.

28 Renunțarea la apel:

- A. poate avea loc până la închiderea dezbaterilor la instanța de apel;
- B. poate să fie făcută de părți sau de persoana vătămată numai personal;
- C. este revocabilă până la expirarea termenului de apel, cu excepția apelului care privește latura civilă a cauzei.

29 Judecarea unei cauze în primă instanță se desfășoară:

- A. în mod obligatoriu, de urgență și cu precădere, dacă inculpații sunt arestați preventiv în altă cauză;
- B. numai cu participarea procurorului;
- C. numai dacă părțile sunt prezente la judecată.

30 Audierea inculpatului în cursul cercetării judecătorești:

- A. nu mai este posibilă în faza apelului, dacă acesta a refuzat să dea declarații în fața instanței de fond;
- B. vizează inclusiv exprimarea poziției acestuia cu privire la posibilitatea desfășurării unei munci în folosul comunității, în cazul în care va fi găsit vinovat pentru săvârșirea infracțiunii;
- C. poate avea loc numai în ședință publică.

31 Revizuirea hotărârilor penale definitive, exclusiv cu privire la latura civilă, poate fi cerută:

- A. numai în fața instanței civile;
- B. numai în fața instanței penale care a judecat cauza în primă instanță;
- C. de părțile din proces și de procuror.

32 În cazul în care două sau mai multe state membre au emis un mandat de arestare în legătură cu aceeași persoană:

- A. autoritatea judiciară de executare română va informa Eurojust despre concursul de cereri;
- B. autoritatea judiciară de executare română va decide asupra priorității de executare, ținând seama de toate circumstanțele;
- C. autoritatea judiciară de executare română va solicita avizul Eurojust cu privire la concursul de cereri.

33 Prin Decizia nr. 573 din 20.09.2018, Curtea Constituțională a României a decis cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 434 alin.2 lit. g) C. proc. pen., următoarele:

- A. dispozițiile art. 434 alin.2 lit. g) C. proc. pen. încalcă prevederile constituționale ale art.16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 131 referitor la rolul Ministerului Public;
- B. dispozițiile art. 434 alin.2 lit. g) C. proc. pen. nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 131 referitor la rolul Ministerului Public;
- C. legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea recursului în casație, reglementând anumite situații în care nu se poate formula această cale de atac, tratamentul diferențiat putând fi doar expresia aprecierii legiuitorului.

34 Dacă în cursul ședinței de judecată, se săvârșește o faptă prevăzută de legea penală:

- A. procurorul care participă la judecată este obligat să declare că pune în mișcare acțiunea penală;
- B. președintele completului de judecată îl poate reține pe suspect;
- C. procurorul care participă la judecată poate declara că pune în mișcare a acțiunea penală.

35 Este obligată să ia măsuri pentru ca urmele infracțiunii, corpurile delictive și orice alte mijloace de probă să nu dispară:

- A. orice persoană care este supusă controlului ori supravegherii autorităților publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu de interes public, care în exercitarea atribuțiilor sale a luat cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu;
- B. orice persoană cu atribuții de control, care, în exercitarea atribuțiilor sale, a luat cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu;
- C. orice persoană, în virtutea unei obligații civice.

36 Titularul audierii anticipate a martorului este:

- A. judecătorul de cameră preliminară;
- B. judecătorul de drepturi și libertăți;
- C. procurorul.

37 Dacă cererea de continuare a urmăririi penale formulată de suspect/inculpat a fost subsecventă unei soluții de renunțare a urmăririi penale și în cazul redeschiderii urmăririi penale nu se constată existența vreunui caz de clasare:

- A. se va dispune renunțarea la urmărire penală;
- B. se va dispune trimiterea în judecată;
- C. nu este posibilă formularea unei cereri de continuare a urmăririi penale de către suspect sau inculpat în ipoteza unei soluții de renunțare la urmărirea penală.

38 În ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare, admite plângerea persoanei interesate făcând din oficiu propriul examen al soluției atacate și, în baza propriilor motive care excedează celor invocate de petiționar, infirmă soluția și dispune tot clasarea, dar în baza altor temeiuri de fapt sau de drept:

- A. noua soluție de clasare, pronunțată subsecvent controlului exercitat în temeiul menționat, urmează a fi supusă controlului ierarhic în cadrul Ministerului Public, din rațiuni ce țin de respectarea principiului controlului și subordonării ierarhice, dar și a dreptului părții de a beneficia de un dublu control al soluțiilor de netrimiteră în judecată;
- B. dacă, noua soluție de clasare pronunțată subsecvent controlului exercitat în temeiul menționat, s-ar ataca direct la judecătorul de cameră preliminară în absența confirmării acesteia de procurorul ierarhic superior celui ce a dispus noua soluție de clasare, ar echivala cu o prematură sesizare a instanței;
- C. organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, în raport cu dispozițiile art. 339 alin.5 C. proc. pen., este judecătorul de cameră preliminară.

39 În cazul neîndeplinirii sau al îndeplinirii în mod defectuos de către organul de cercetare penală a dispozițiilor date de procuror, acesta poate sesiza conducătorul organului de cercetare penală, care:

- A. poate da îndrumări sau dispoziții privind cercetarea penală;
- B. are obligația ca în termen de 3 zile de la sesizare să comunice procurorului măsurile dispuse;
- C. poate aplica sancțiunea amenzii judiciare organului de cercetare penală.

40 Plângerea prealabilă:

- A. este o condiție de pedepsibilitate, întrucât, în lipsa ei, este împiedicată punerea în mișcare a acțiunii penale;
- B. nu poate fi suplinită prin denunț;
- C. este o condiție de procedibilitate, întrucât lipsa ei este considerată o cauză care înlătură răspunderea penală.

41 Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului:

- A. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este necesar ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte probe privind leziunile suferite prin intermediul unor rapoarte medicale;
- B. în ipoteza în care absența probelor care să justifice acuzațiile de rele tratamente formulate de reclamantă rezultă, într-o mare măsură, din nerespectarea de către Guvernul pârât a obligațiilor procedurale care îi revin în temeiul art. 3, Curtea va constata întotdeauna o încălcare a articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și sub aspect procedural;
- C. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este suficient ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte o descriere detaliată a relexor tratamente despre care se pretinde că au fost aplicate de agenții statului.

42 În cauzele analizate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în ceea ce privește violența în familie, s-a reținut că:

- A. atunci când se analizează o încălcare a art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție se va ține cont, printre altele, și de sancțiunea aplicată în aceste cazuri, de gradul de toleranță arătat față de acest fenomen și de atenția acordată situației victimei;
- B. adoptarea unei legi și a unei strategii naționale pentru prevenirea și combaterea fenomenului violenței în familie este suficientă pentru respectarea standardului convențional în materia art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție;
- C. incapacitatea unui stat de a proteja femeile împotriva violenței în familie, în cazul în care această incapacitate nu este intenționată, nu poate fi privită ca o încălcare a dreptului la protecție egală în fața legii.

43 Potrivit art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. este interzisă extinderea domeniului de aplicare a infracțiunilor existente asupra faptelor care anterior nu constituiau infracțiuni sau aplicarea legii penale în mod extensiv, indiferent de efectele pe care aceasta le are asupra situației acuzatului;
- B. aprecierea unei legi ca previzibilă se va baza pe conținutul textului, domeniul pe care îl acoperă, numărul și calitatea destinatarilor, fiind permisă recurgerea la categorii generale și interpretarea jurisprudențială;
- C. sunt interzise procedurile penale consecutive care vizează aceeași faptă și aceeași persoană.

44 Articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. nu este încălcat atunci când o persoană interesată nu este introdusă în procedura penală vizând, între altele, confiscarea bunurilor, cât timp implicarea acesteia în cauză nu a fost adusă la cunoștința organelor de urmărire penală și nu ar fi putut fi dedusă din niciunul dintre documentele găsite în timpul percheziției sau din probele avute în vedere la instituirea măsurii sechestrului asigurator în cursul urmăririi penale;
- B. nu este aplicabil în cauzele privind durata unei proceduri penale cu constituire de parte civilă, aflată în stadiul de urmărire penală;
- C. consacră, în special, principiul conform căruia, până la stabilirea vinovăției unui acuzat, toate probele acuzării trebuie să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri în contradictoriu, iar acest principiu se aplică fără excepții.

45 Potrivit art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. privarea de libertate în cazurile de expulzare nu este limitată la o durată maximă prin paragraful 1 lit. f) al acestui articol, urmând a se aprecia în funcție de circumstanțele fiecărui caz dacă durata afectează legalitatea măsurii;
- B. este contrară standardului convențional prelungirea arestării preventive, în faza incipientă a anchetei, dacă a avut ca temei menținerea ordinii publice și impactul negativ pe care l-ar avea asupra opiniei publice punerea acuzatului în libertate;
- C. standardul convențional impune statelor membre să se asigure că privarea de libertate, sub aspectul modalității de executare, se desfășoară în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, orice caz contrar putând conduce la încălcarea art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

46 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră nu se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia cadru menționată;
- B. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia-cadru menționată;
- C. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că cerința unei intervenții a autorității judiciare de executare prevăzută de această dispoziție este îndeplinită atunci când statul membru de executare încredințează unui serviciu de poliție sarcina de a verifica existența unui caz de forță majoră, precum și respectarea condițiilor necesare pentru menținerea în detenție a persoanei care face obiectul mandatului european de arestare și de a decide, dacă este cazul, cu privire la o nouă dată a predării, indiferent dacă persoana respectivă are dreptul de a sesiza în orice moment autoritatea judiciară de executare pentru ca aceasta să se pronunțe asupra elementelor menționate mai sus.

47 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. autoritatea judiciară de executare poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
- B. autoritatea judiciară de executare nu poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
- C. examinarea pe care este ținută să o efectueze autoritatea judiciară de executare, chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare, poate privi, având în vedere caracterul său concret și precis, condițiile generale din detenție existente în cadrul tuturor penitenciarelor din statul membru emitent în care persoana în cauză ar putea fi încarcerată.

48 Articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată, potrivit hotărârii CJUE din cauza:

- A. Kolev;
- B. Milev;
- C. Dorobanțu.

49 Potrivit jurisprudenței CJUE, articolul 267 TFUE trebuie interpretat în sensul că:

- A. o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern trebuie să își îndeplinească obligația de a sesiza Curtea cu o chestiune referitoare la interpretarea dreptului Uniunii invocată în fața sa, fără excepție;
- B. stabilirea și formularea întrebărilor ce urmează a fi adresate Curții revin instanței naționale, dar părțile din litigiul principal pot schimba conținutul acestora;
- C. revine exclusiv instanței naționale sarcina de a decide în ce stadiu al procedurii este cazul să adreseze o întrebare preliminară Curții, aceasta din urmă nefiind însă competentă să soluționeze trimiterea preliminară atunci când, la momentul efectuării acesteia, procedura în fața instanței de trimitere este deja finalizată.

- 50 Potrivit jurisprudenței CJUE, în ipoteza în care o reglementare națională în domeniul prescripției răspunderii penale ar împiedica aplicarea unor sancțiuni efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau ar prevedea termene de prescripție mai lungi pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale statului membru vizat decât pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, instanța națională:**
- A. are sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 325 alineatele (1) și (2) TFUE, lăsând, dacă este necesar, neaplicate dispozițiile de drept național care ar avea ca efect împiedicarea statului membru vizat să respecte obligațiile care îi sunt impuse la articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE;
 - B. are sarcina de a asigura efectul deplin al dreptului național, în temeiul principiului supremației dreptului statului membru;
 - C. are sarcina de a sesiza instanța de contencios constituțional în vederea eliminării dispozițiilor naționale incompatibile cu dreptul Uniunii.
-